

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 marca 2017 roku w sprawie z powództwa K. Z., S. Z., I. Z., K. J., M. J., O. J. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w pkt 1. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz każdego z powodów tj.: K. Z., S. Z., I. Z., K. J., M. J., O. J. kwoty po 535 złotych, tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia zapłaty; w pkt. 2. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz każdego z powodów tj.: K. Z., S. Z., I. Z., K. J., M. J. oraz O. J. kwoty po 500 złotych, tytułem za zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, zaś w pkt 3. oddała powództwo w pozostałej części. W pkt 4. Sąd nie obciążył powodów kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając w zakresie pkt 3. tj. części oddalającej powództwo ponad kwoty 535 zł na rzecz każdego z powodów z tytułu odszkodowania oraz ponad kwoty 500 zł na rzecz każdego z powodów z tytułu zadośćuczynienia. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 11 a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż kwota po 500 złotych na rzecz każdego z powodów stanowi wystarczające zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową w postaci zmarnowanego urlopu i w całości pokrywa tak rozumiany uszczerbek powodów, podczas gdy uwzględniając stopień zawinienia pozwanej, a przede wszystkim rozmiar dyskomfortu powodów, kwota ta ma charakter symboliczny, nieuwzględniający wszystkich udowodnionych w toku postępowania dowodowego okoliczności, w związku z czym uzasadnione było przyjęcie, iż niemajątkowa szkoda powodów może zostać naprawiona poprzez zapłatę kwoty po 4.000 złotych na rzecz każdego z powodów.

b) art. 11 a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w związku z art. 471 kodeksu cywilnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż kwota po 530,00 zł na rzecz każdego z powodów stanowi wystarczające odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy oraz odstąpienie przez powodów od umowy, podczas gdy należna powodom kwota jest równa w wysokości równowartości ceny wycieczki;

c) art. 16 a ust. 1 w zw. z art. 16 a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż brak jest podstaw żeby przyjąć, iż powodom służyło uprawianie do odstąpienia od umowy, podczas gdy z zeznań powodów wynika, iż odstąpili od umowy w braku świadczenia zastępczego oraz, że z braku możliwości lotu powrotnego do Polski oraz dopiero na wyraźne żądanie powrotu menager hotelu pod rygorem podpisania listu satysfakcji zaproponował im hotel zastępczy do poniedziałku, dodatkowo wskazać należy, iż powodowie pozostawieni byli bez opieki ze strony rezydenta i pozwanej, a wydostanie się z Egiptu na własną rękę było niemożliwe;

d) art. 16 a ust. 1 w zw. z art. 16 a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż pozwana zapewniła powodom świadczenie zastępcze, poprzez działającego w jej imieniu Menagera hotelu i uznaniu, iż propozycja zakwaterowania w innym hotelu pod warunkiem zrzeczenia się przez powodów wszelkich roszczeń wobec organizatora imprezy odpowiada wykonaniu obowiązku organizatora imprezy turystycznej nałożonemu mocą art. 16 a ust. 1 cytowanej ustawy;

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a) art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez nielogiczną, niewszechstronną i oderwaną od zasad doświadczenia życiowego ocenę dowodów przedłożonych w sprawie przez powodów w szczególności:

- wskazanie, iż powodowie zgodzili się na zmianę hotelu i podpisali dobrowolnie list satysfakcji, podczas gdy brak zgody skutkowałby koniecznością pozostania w hotelu niespełniającym podstawowych wymogów sanitarnych;

- pominięcie dowodu z decyzji Urzędu Lotnictwa Cywilnego wskazującej, iż przewoźnik nie wykonywał lotów po dniu 31 sierpnia 2014 r., tym samym przerzucając odpowiedzialność za wprowadzenie powodów w błąd oraz niepoinformowanie o odwołaniu lotu na stronę pozwaną;
- ocenę załączonych do pozwu fotografii oraz zeznań osobowych źródeł dowodowych poprzez przyjęcie, że dołączone przez powodów zdjęcia nie pozwalają na rozróżnienie w którym hotelu zrobione zostały zdjęcia, podczas gdy pozwana wskazywała, że obydwa hotele znajdują się w jednym kompleksie i że powodowie mogli korzystać z wszystkich atrakcji na nich się znajdujących a zdjęcia wyraźnie wskazują jaki był standard oraz stan pozostałych atrakcji zagwarantowanych umową,
- pominięcie dowodu z dokumentacji załączonej do pism procesowych wskazującej na remont basenów oraz obszaru hoteli,
- odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań powodów, chociaż zeznania były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, iż nie zostały udowodnione takie fakty, jak nieprzyjemny zapach, stan sanitarny restauracji czy brak należytej liczby leżaków oraz odległość do plaży,
- pominięcie dowodu z przesłuchania powodów w zakresie wskazania w jakim wskazali oni na brak opieki rezydenta oraz brak możliwości korzystania z wycieczek fakultatywnych, co miało wpływ na ustalenie niższej kwoty odszkodowania oraz zadośćuczynienia,
- przydanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. N., które były wyuczone na potrzeby procesu, brak w nich spontaniczności wypowiedzi oraz znacznie wykraczają ponad tezy dowodowe i zakres obowiązków tej osoby zajmowanego przez nią stanowisko Senior P. Menager, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia zaniżonej kwoty zadośćuczynienia oraz odszkodowania,
- przyjęcie, że manager hotelu działał w imieniu pozwanej, pomimo iż zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż pozwana w żaden sposób nie zapewniła powodom świadczenia zastępczego oraz uniemożliwiła im powrót do kraju,
- pominięcie dowodu z treści listu satysfakcji, z którego jasno wynika, iż przekwaterowanie powodów miało trwać do poniedziałku oraz, faktu iż powodowie w braku podpisu tego listu zmuszeniu byłiby do spędzenia nocy w recepcji,
- przyjęcie pomocniczo zapisów tzw. Tabeli Frankfurckiej, a mimo to niezastosowanie się do nich i ustalenie wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia w sposób rażąco zaniżony,
- przyjęcie odpowiedzialności pozwanej w zakresie odwołanego lotu i przesunięcia godzin wylotu oraz przedłużenia podróży przy jednoczesnym zasądzeniu z tego tytułu zaniżonej kwoty odszkodowania i nie wzięcia pod uwagę niedogodności związanych z podróżą powrotną;

a) art. 322 k.p.c. poprzez nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy podczas zasądzania kwoty według własnego uznania oraz pomimo wskazania zastosowania tabeli frankfurckiej umożliwiającej oraz ułatwiającej oszacowanie poniesionej szkody- niezastosowanie jej zapisów;

b) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez:

- przyjęcie, że impreza turystyczna trwała 16 dni, podczas gdy odbyła się w terminie od dnia 23.08-6.09.2014 r. i trwała łącznie 15 dni,
- przyjęcie 1/2 udziałowej ceny podróży za 1 dzień w związku z przekwaterowaniem powodów,
- przyjęcie odszkodowania w wysokości 7% ceny za wycieczkę w związku z brakiem klimatyzacji na obiekcie;

- przyjęcie odszkodowania w wysokości 7% ceny za wycieczkę w związku z pracami renowacyjnymi oraz hałasem na terenie obiektu;
- przyjęcie odszkodowania w wysokości 1/4 ceny za dzień imprezy w związku z odwołanym lotem, koniecznością opuszczenia hotelu kilkanaście godzin wcześniej oraz kilkugodzinną podróżą na oddalone lotnisko, a także z przedłużeniem podróży do 13 godzin, zamiast 5 godzin,
- błędne przyjęcie, że brak było różnicy w odległości od plaży oraz nie uwzględnienie w tym względzie stosownego odszkodowania,
- błędne przyjęcie, iż podczas trwania imprezy turystycznej, hotel do którego przekwaterowano powodów był 5 gwiazdkowy, podczas gdy zgodnie z kategoryzacją lokalną był 4 gwiazdkowy, a dopiero po dwóch latach zmieniona została kategoryzacja hotelu pierwotnego (mniejsza liczba gwiazdek) oraz hotelu, w którym powodowie zmuszeniu byli pozostać,
- błędne przyjęcie, iż odległość do plaży z obu hoteli była porównywalna i pominięcie zeznań powodów w tym zakresie, wskazujących, że zakwaterowanie w drugim hotelu gwarantowało bliskość do rafy koralowej a nie do otwartej plaży.

W oparciu o wskazane zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie na rzecz powodów dalszej kwoty po 2309,32 zł dla każdego z powodów tytułem odszkodowania wraz z odsetkami oraz dalszą kwotę po 3500,00 zł na rzecz każdego z powodów tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami, oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz opłaty za pełnomocnictwo. Z ostrożności procesowej powodowie wskazali, że łącznie na rzecz powodów rodziny Z. wnoszą o zasądzenie kwoty 10500,00 zł zadośćuczynienia wraz z odsetkami oraz kwoty 6927,96 zł tytułem odszkodowania, co daje w sumie 17 427, 96 zł, natomiast na rzecz powodów rodziny J. łącznie o zasądzenie kwoty (...),00 zł zadośćuczynienia wraz z odsetkami oraz kwoty 6927,96 zł tytułem odszkodowania, co daje w sumie 17 427,96 zł. W przypadku nieuwzględnienia apelacji z ostrożności procesowej wnosząc o nieobciążanie powodów kosztami zgodnie z art. 102 k. p. c. Jako wniosek ewentualny, z ostrożności procesowej na podstawie art. 386 § 4 k. p. c. wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez stronę apelującą zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyte przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Wbrew zapatrywaniom strony apelującej, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej, zgodnej z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w oparciu o którą wyprowadził również słuszne

wnioski jurydyczne w zakresie przepisów ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych regulujących kwestię nienależytego wykonania umowy. Swoje stanowisko zaś wyczerpująco i przekonująco uzasadnił.

Strona apelująca w żaden sposób nie wykazała, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana wbrew regułom wynikającym z tego przepisu, ograniczając się jedynie do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Należy przy tym podkreślić, że tylko w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu Rejonowego, zaś zarzuty strony apelującej stanowią wyłącznie polemikę z prawidłową oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Generalnie zarzuty strony apelującej w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującej, oceny stanu faktycznego. W świetle zaś utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2015 roku, III AUa 962/14, Lex numer 1820905).

Podstawą ustaleń faktycznych stanowiły zarówno pozasobowe źródła dowodowe, a także zeznania świadków powołanych przez stronę pozwaną, jak i zeznania powodów. Sąd I Instancji nie tylko szczegółowo omówił, którym dowodom i w jakiej części nie przyznał waloru wiarygodności, ale też opisał dlaczego poszczególne dowody uznał za godne wiary i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. Apelacja nie zawiera zaś żadnych argumentów, które mogłyby tą ocenę zmienić.

Przede wszystkim Sąd I instancji w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prawidłowo ustalił, że powodowie po zgłoszeniu zastrzeżeń co do standardu hotelu (...), zażądali zmiany hotelu na inny i wyrazili zgodę na zakwaterowanie ich w hotelu (...) oznaczonego 5 gwiazdkami, gdzie w ramach rekompensaty otrzymali pokój superior w miejsce umówionego pokoju zwykłego. Po zakwaterowaniu w hotelu, powódka O. J. podpisała list satysfakcji, w którym oświadczyła, że jest zadowolona z hotelu (...), którego standard jest wyższy. Ponadto M. J., K. Z. oraz S. Z. potwierdzili, że Hotel (...) był czysty posprzątaný, nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń do standardu pokoi, sprzęty nie były zużyte, zaś wyżywienie było zgodne z umową, co wykluczało wiarygodność ich zeznań odnośnie czystości restauracji hotelowej. Należało zgodzić się również z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodu w postaci zdjęć utrwalonych na płycie CD przedstawiających leżaki na plaży, basen i chodniki. Sąd słusznie bowiem podzielił zarzut strony pozwanej, iż nie wiadomo, czy zostały one wykonane na terenie hotelu (...), czy też hotelu (...), albowiem część tych samych fotografii została zamieszczona w obu folderach znajdujących się na płycie CD i tym samym brak było podstaw by ustalić, w którym z hoteli zostały wykonane. Sąd Rejonowy słusznie uznał przy tym, że powodowie wiedząc o zarzutach w tym zakresie mogli wyjaśnić tę kwestię podczas przesłuchania, jednak tego nie uczynili, co skutkowało prawidłowym uznaniem przez Sąd zarzutów powodów co do stanu leżaków ich liczby za nieudowodnione. Jak wynika również z materiału dowodowego akt sprawy tj. zdjęć satelitarnych, jak również z zeznań M. N., które wbrew stanowisku strony apelującej były miarodajne do poczynienia ustaleń faktycznych, hotel dysponował znaczną liczbą leżaków nad morzem, zaś odległość do plaży zarówno do jej części piaszczystej, jak też do rafy koralowej była porównywalna.

Całkowicie nietrafny był zarzut apelacyjny dotyczący pominięcia przez Sąd I instancji dowodu z dokumentacji wskazującej na remont basenów oraz obszaru hoteli. Sąd I instancji w oparciu o znajdujące się w aktach sprawy fotografie, a także zeznania powodów poczynił bowiem ustalenia faktyczne, iż w czasie pobytu powodów w hotelu toczyły się prace renowacyjne w pobliżu restauracji hotelowej, zlokalizowanej przy basenie, co wiązało się z hałasem i w związku z tym uwzględnił roszczenie powodów w zakresie kwoty 200 zł. Sąd Rejonowy prawidłowo odmówił także wiary zeznaniom powodów odnośnie nieprzyjemnego zapachu mającego roznosić się w hotelu na skutek podlewania roślinności ściekami. Sąd słusznie uznał bowiem, że powodowie M. J. i K. J. nie wskazywali w swoich zeznaniach na występowanie tego typu problemu, zaś o jego istnieniu zaprzeczyła świadek M. N.. Sąd Okręgowy podziela

jednocześnie stanowisko Sądu I instancji, iż gdyby problem był tak dolegliwy, jak określili to powodowie w reklamacji, to niewątpliwie nie zapomnieliby wspomnieć o tej kwestii w swych zeznaniach.

Materiał dowodowy nie dostarczył również podstaw do twierdzenia, iż powodowie byli pozbawieni opieki rezydenta. Jak wynika bowiem z zeznań świadka M. N. powodowie byli objęci opieką rezydenta, która polega na tym, że rezydent pilotuje przylot i odlot klientów, wyznacza spotkania informacyjne. Jest również tablica hotelowa z numerem telefonu do rezydenta, można do niego dzwonić o każdej porze. Świadek zeznała, że rezydent sprawdzał dla powodów możliwości przeniesienia do innego pokoju i pierwszą propozycją była zamiana pokoju. Dalszym krokiem było przeniesienie do innej części hotelu tj. R. B., gdzie powodowie otrzymali pokój superior bez konieczności dopłaty. Pracownik R. sprawdzał także na prośbę powodów dostępność przekwaterowania do hotelu (...), w którym konieczne byłoby uiszczenie dopłaty względem ceny, którą klienci uiszcili przed wyjazdem (zeznania świadka M. N. – elektroniczny protokół k. 306-307, 00:10:05.656, 00:14:44.917). Zeznania te korespondują przy tym z zeznaniami powoda M. J. (elektroniczny protokół – k. 412, 00:02:24), w których podał, że rezydent był podczas odbioru powodów, ale przede wszystkim od rezydenta uzyskali informację, że mogą przenieść się do innego hotelu za dopłatą, a także z zeznaniami powódki K. Z. (elektroniczny protokół – k. 445 odwr. – 00:07:40.200), w których podała, że powodowie dzwoniли do rezydenta, który poinformował ich o konieczności podjęcia kolejnych kroków, jak również oferował im dostępność innych hoteli. W tych stanie rzeczy przyjętą przez apelujących tezę o braku kontaktu powodów z rezydentem należy uznać za nieuzasadnioną.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji sprostał standardom dotyczącym oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków i w konsekwencji dokonał prawidłowych ustaleń w niniejszej sprawie.

Bezzasadny był również zarzut naruszenia art. 322 k.p.c. oraz art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych (Dz. U. 04.223.2268) w zw. z art. 471 k.c. Przede wszystkim Sąd I instancji słusznie uznał, że udowodnienie wysokości szkody było bardzo utrudnione lub wręcz niemożliwe, bowiem trudno wymagać od powodów precyzyjnego wykazania dodatkowych wydatków, czy wartości utraconych świadczeń (mających przecież charakter złożony). W tej sytuacji uprawnione było w ocenie Sądu ustalenie szkody w przybliżeniu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, stosownie do treści art. 322 k.p.c. i z uwagi na pakietowy charakter umowy o świadczenie usług turystycznych, zasadnym było odniesienie się do ceny całej imprezy, nie zaś poszczególnych jej elementów. W tym zakresie Sąd odniósł się pomocniczo do tzw. tabeli frankfurckiej, jako powszechnie przyjętego w praktyce wzoru, słusznie wskazując przy tym, że tabela ta nie stanowi źródła prawa, a jedynie ułatwia zobiektywizowanie poszczególnych uchybień. Wskazać należy, że Sąd ustalając wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia wbrew stanowisku strony apelującej nie ma obowiązku wprost kierować się określonymi w tabeli frankfurckiej procentami i władny jest do dokonania własnych ustaleń w tym zakresie. Sąd posiłkując się zatem zapisami karty, prawidłowo określił wysokość odszkodowania, ustalając je w wysokości 535 złotych na każdego z powodów, słusznie uznając, że w pozostałej części roszczenie o odszkodowanie należało uznać za wygórowane.

Nieuzasadniony jest także zarzut art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych (Dz. U. 04.223.2268) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że kwota 500 złotych na rzecz każdego z powodów stanowi wystarczające zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową w postaci zmarnowanego urlopu.

Przede wszystkim podnieść należy, iż kryteria, pozwalające na ustalenie odpowiedniej w okolicznościach danej sprawy sumy, nie są ściśle określone. Należy jednak zauważyć, że ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest „odpowiednia” należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. W judykaturze sądowej ugruntowany jest pogląd, iż korygowanie przez Sąd II instancji zasądzonego zadośćuczynienia może nastąpić tylko wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, to jest rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (tak SA w Lublinie w wyroku z dnia 29 listopada 2011 r., I ACa 540/11, Lex nr 1095800, zob. także: wyr. SA w Poznaniu z dnia 27 września 2012 r., III APa 16/12, Lex nr 1223401 oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 11 września 2012 r., I ACa 773/12, Lex nr 1223210). Zarzut niewłaściwego

ustalenia kwoty zadośćuczynienia mógłby zatem zostać uwzględniony przez Sąd Odwoławczy jedynie w sytuacji, gdyby doszło do rażącego naruszenia zasad ustalania wysokości takiego świadczenia.

W rozpatrywanym przypadku Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się podstaw do dokonania tego rodzaju korekty. Sąd Rejonowy szczegółowo i przekonująco wyjaśnił, jakie okoliczności były istotne z punktu widzenia rozmiaru przeżyć po stronie uczestników i wpłynęły na wysokość zadośćuczynienia. Sąd w szczególności wziął pod uwagę, iż powodowie doznali stresu związanego z pierwotnie zaproponowanymi im warunkami zakwaterowania i koniecznością ubiegania się o zmianę hotelu, jak również doznali niedogodności związanych z brakiem klimatyzacji w restauracji i pracami toczącymi się przy basenie. Sąd miał na uwadze również fakt, iż znacznemu wydłużeniu uległ czas podróży powodów wynikający z konieczności dojazdu do H., a następnie z międzylądowaniem w W.. W tych okolicznościach należało podzielić dokonaną przez Sąd I instancji ocenę, iż kwota 500 zł na rzecz każdego z powodów (18% ceny wycieczki) jest adekwatna do stopnia negatywnych przeżyć, związanych z niewłaściwym wykonaniem umowy przez organizatora wycieczki i dalej idące żądania powodów należało uznać za nieuzasadnione. Reasumując, należy stwierdzić, iż strona skarżąca nie wykazała, aby zasądzona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia była rażąco zaniżona.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 16 a ust 1 w zw. z art. 16 a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. Przede wszystkim wbrew twierdzeniu strony apelującej pozwana zapewniła powodom świadczenie zastępcze w postaci zakwaterowania w hotelu znajdującym się nad tą samą zatoką, o standardzie odpowiadającym umówionemu. Ponadto powodowie przyjęli świadczenie zastępcze albowiem wyrazili zgodę na zakwaterowanie ich w hotelu (...), w którym spędzili cały swój urlop i w trakcie pobytu w tym hotelu nie zgłosili żadnych zarzutów dotyczących standardu zakwaterowania. Tym samym Sąd I instancji trafnie uznał, że brak było podstaw, by przyjąć, że powodom służyło uprawnienie do odstąpienia od umowy. W tych okolicznościach zarzut braku zapewnienia powodom świadczenia zastępczego jawi się jako nieuzasadniony. Podnoszone przy tym okoliczności dotyczące konieczności ubiegania się o zmianę hotelu i niedogodności z tym związane Sąd miał na uwadze rozstrzygając w przedmiocie należnego powodom zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i obciążył powodów kosztami postępowania należnymi stronie pozwanej jedynie w części, uznając, że okoliczności rozpoznawanej sprawy przemawiają za przyjęciem, że zaistniały wypadki szczególnie uzasadnione, łączące się z charakterem dochodzonego przez powodów roszczenia w niniejszym postępowaniu, którego ostateczny wynik zależał w znacznym stopniu od oceny Sądu i zastosowania nieostrych kryteriów określenia wysokości szkody. W opisanym stanie rzeczy przekonanie powodów o zasadności dochodzonego roszczenia w całości – choć niewątpliwie subiektywne - znajduje swoje usprawiedliwienie. Zasądzenie od powodów kosztów postępowania apelacyjnego stanowiłoby również nadmierne ich obciążenie i prowadziłoby do pomniejszenia przyznanej rekompensaty.